

Jézus és a segítségre szorulóknak

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 53:3-6; Máté 12:15-21; 21:12-16; Márk 11:15-19; Lukács 1:46-55; 4:16-21; 7:18-23

„Az Úrnak lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szeméinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét” (Lk 4:18-19).

Testet öltése egyéb okai mellett Jézus azért jött el, hogy bemutassa, milyen Isten. Ezt a tanításaival, az áldozatával és az életével tette, vagyis azzal, ahogyan a hétköznapi emberekkel bánt. Sok cselekedete azonnali, valóságos változást hozott az emberek életében.

Az ószövetségi próféták előre szóltak a Messiás szolgálatának erről az oldaláról, mint ahogy Jézus anyja, Mária tette vagy maga Jézus is, amikor az első lejegyzett prédikációjában (Lukács 4. fejezete) összefoglalta küldetésének lényegét. Jézus története elmondásakor az evangélium írói gyakran az ószövetségi próféták szavaival magyarázták el, hogy mit miért tett. Az életét ezzel egyértelműen e próféták hagyományai szerint mutatták be, aminek részét képezte a könyörület a szegények és az elnyomottak iránt.

A vallási vezetők azonban fenyegetést láttak Jézusban. Az igazságtalanság és a kegyetlenség iszonytató példája, ahogyan elfogták, hamisan megvádolták, majd keresztre feszítették. Jézusban Isten különös módon tudja, hogy milyen érzés, ha valakivel igazságtalanságban bánnak. A halálával mindenki előtt lelepleződött a gonoszság borzalmas volta, de feltámadásával győzött az élet, a jóság és az üdvösség.

MÁRIA ÉNEKE

Képzeljük el ezt a helyzetet: Máriát alig néhány nappal korábban megszólította Gábel angyal és elmondta neki, hogy ő lesz az anyja Jézusnak, a Magasságos Isten Fiának. Mária erről senkinek sem szólt. Elment meglátogatni egy idősebb rokonát, Erzsébetet, aki szintén csoda folytán várt gyermeket. Mielőtt Mária még egy szót is szólhatott volna, az ihletés hatása alatt Erzsébet egyből tudta, hogy milyen újsággal kereste fel Mária, és együtt kezdtek dicsőíteni Istent az ígéreteiért és jóságáért.

Olvassuk el Lk 1:46-55 verseit, és figyeljük meg, hogyan magasztalja Mária Istent azért, amit vele tett – „Mert nagy dolgokat cselekedék velem a Hatalmas” (Lk 1:49) –, illetve azért, ahogyan általában viszonyul az emberekhez. Miért fontos tehát a személyes és általános tapasztalatokra is kitérni, amikor Istent dicsőítjük és imádjuk?

Gyönyörű ez az ének, jól illene még a zsolnárok vagy a héber próféták írásai közé is. Máriából árad az Isten iránti csodálat és hála. Nyilván látta, ahogyan Isten az ő életében cselekszik, de gondolt az Úr tervének szélesebb körére is, arra, ami a népére és az emberiségre vonatkozik.

Mária értelmezése szerint Isten nemcsak hatalmas és dicséretre méltó, hanem könyörületes is, aki számára különösen fontosak az alázatos, elnyomott és szegény emberek. Még alig távozott az angyal, aki bejelentette neki, hogy fia fog születni, amikor ő már így énekelt: „Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megaláztatottakat emelt fel. Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen” (Lk 1:52-53, ÚRK).

Jézust a földi életéről szóló történetnek már a legelején Úrnak nevezték (lásd Lk 1:43), de úgy, mint aki egy egészen másfajta ország uralkodója. Számos kommentátor szerint a világ birodalmainak megszokott társadalmi rendjéhez viszonyítva „fordított” ország az, amit bevezetni és megalapítani jött. A Jézus országát bemutató leírásokban a világ hatalmasai és vagyonosai a legkisebbek, míg a szegények és az elnyomottak felszabadulnak, „betelnek” és felemelteknek.

Az egyháznak Isten országát kellene bemutatnia, de mennyire képes példával szolgálni erre a „fordított” országra, amiről Mária énekelt? Hogyan lehetséges ez anélkül, hogy igazságtalanság történne a gazdagokkal és a hatalmasokkal – akiket Krisztus szintén szeret?

JÉZUS KÜLDETÉSNYILATKOZATA

Akár ez volt az aznapra előírt felolvasási szakasz, akár maga Jézus választotta az alkalomhoz illő gondolatot (Ézs 61:1-2), nem véletlen, hogy első nyilvános prédikációjának éppen ez volt az alapigéje. Az sem véletlen, hogy Lk 4:16-21 szakaszában Jézus rövid beszédének leírásával – „*Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra*” (21. vers) – kezdődik Lukács beszámolója Jézus nyilvános szolgálatáról.

Mintha Jézus folytatta volna Mária énekének a gondolatát a „fordított országról”, amit éppen akkor kezdett megvalósítani. Ő is, éppúgy, mint Lukács a Messiás történetének elmondásakor Ezsaiás próféciájával magyarázta a tetteit, amivel tulajdonképpen szintén azt fejezte ki, amit harminc évvel korábban Mária körvonalazott. A szegények, a szenvedők és az elnyomottak állnak a Jézus által hozott jó hír fókuszában.

Jézus a küldetésnyilatkozataként közölte ezeket a verseket *Ézsaiás próféta könyve* 61. fejezetéből. Fontos volt, hogy szolgálata és küldetése lelki, ugyanakkor gyakorlati is legyen. Be akarta mutatni, hogy a lelki és a gyakorlati oldal nem is áll olyan messze egymástól, mint ahogy mi néha gondoljuk. Jézus és a tanítványai szemében az emberekről való fizikai és gyakorlati gondoskodás legalábbis része a lelki gondviselésnek.

Olvassuk el és hasonlítsuk össze Lk 4:16-21 és 7:18-23 szakaszait! Vajon miért így válaszolt Jézus? Mi hogyan felelnénk az istenségére és Messiás voltára vonatkozó kérdésekre?

Amikor Jézus elküldte a tanítványait, olyan feladatot bízott rájuk, ami összhangban állt a saját missziójával. Hirdetniük kellett, hogy „*Elközelített a menyneknek országa*” (Mt 10:7), de mást is meghagyott nekik: „*Betegeket gyógyítsatok, halottakat támasszatok, leprásokat tisztítsatok, ördögöket űzzetek*” (Mt 10:8, ÚRK). Amit az Ő nevében tettek, mindazzal Jézus szolgálatának, országának értékeit és elveit kellett tükrözniük, azoknak kellett érvényt szerezniük, hiszen Ő ebbe az országba hívta az embereket. A tanítványoknak is végezniük kellett a jézusi küldetést, segítve az utolsókat, a legkisebbeket és az elveszetteket.

Hogyan lehet egyensúlyban tartani ezt a munkát a hármás angyali üzenet képviselésével a pusztulásba tartó világban? Miért elengedhetetlen, hogy így vagy úgy kapcsolódjon a „jelenvaló igazsághoz” minden, amit teszünk?

JÉZUS GYÓGYÍTÁSAI

Az evangéliumokban mindenütt találkozunk Jézus csodáival, főként a gyógyításaival. Pontosan úgy, ahogy Ézsaiás megjövendölte, Ő valóban meggyógyította a vakokat, felszabadította azokat, akiket megkötözött a betegség, némelyeket a szenvedés hosszú évei után (lásd pl. Mk 5:24-34; Jn 5:1-15). Persze még ennél is többet tett: segített, hogy a sánta járnai tudjon, megtisztított leprásokat, nemcsak a szavával, hanem meg is érintette őket, pedig „tisztátalanok” voltak. Kiűzött ördögi lelkeket, akik emberek testtéllel két hatalmukba kerítették, sőt még halottakat is feltámasztott.

Gondolhatnánk, hogy a csodáival tömegeket vonzott, és a kétkedők, bírálók előtt bizonyította hatalmát, csak hogy nem mindig így történt. Sokszor előfordult, hogy aki meggyógyult, annak meghagyta, ne beszéljen a vele törtétekről. Többnyire ennek nem nagyon tudtak eleget tenni, képtelenek voltak magukban tartani a nagyszerű hírt, de Jézus azt akarta bemutatni, hogy a csodái jelentősége jóval nagyobb – nem pusztán a szenzáció miatt történtek. Természetesen a legfőbb célja az volt, hogy az emberek üdvösséget nyerjenek benne.

Jézus gyógyító csodái a könyörületét fejezték ki. *Máté evangéliuma* beszámol róla az ötezer ember megvendéglésének esete előtt, hogy „Amikor Jézus kiszállt, nagy sokaságot látott maga körül, megszánta őket, és meggyógyította betegeiket” (Mt 14:14, ÚRK). Érezte a szenvedők fájdalmát, és mindent megtett, hogy segítsen azoknak, akikkel kapcsolatba került, felemelje őket. Mt 12:15-21 szakaszában az evangélista utalt Ézsaiás prófécijára. Hogyan fejezi ki Ézsaiás és Máté is, hogy Jézus tettének a jelentősége jóval túlmutatott néhány – akár néhány száz – beteg ember meggyógyításán?

„Krisztus minden csodája istenségének egy-egy jele volt. Pontosan azt művelte, amit a Messiásról megjövendöltek, de a farizeusok ezeket az irgalmas cselekedeteket valóságos sértésnek tekintették. A zsidó vezetők szívtelen közönnyel nézték az emberi szenvedéseket. Sok esetben önzésük, elnyomásuk okozta a szenvedést, melyen Krisztus könnyített. Ezért csodái szemrehányásként érték őket” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 342. o.).

Jézus gyógyító csodái az irgalom és az igazság tettei voltak, de sosem maga a csoda volt a végcél. Krisztus minden tette legfőképpen arra irányult, hogy az örök életre vezesse az embereket (lásd Jn 17:3).

A TEMPLOM MEGTISZTÍTÁSA

Az evangéliumok történeteit olvasva gyakran szelídnek látjuk Jézust – tördök a betegekkel, a gyerekekkel, megkeresi az elveszetteket és Isten országáról beszél. Ezért találhatjuk meglepőnek azokat az eseteket, amikor erőlyesen és nagy határozottsággal lép fel, főként kora vallási vezetőivel és azok szokásaival szemben.

Olvassuk el Mt 21:12-16, Mk 11:15-19, Lk 19:45-48 és Jn 2:13-17 verseit! Mi a jelentősége annak, hogy mindegyik evangélium beszámoló erről a történetről?

Aligha meglepő, hogy mindegyik evangéliumban szerepel ez a drámával, cselekménnyel és szenvedéllyel teli történet. Jézust nyilván zavarta, ami a templomban folyt, hogy az igaz istentisztelet helyén áldozati állatokkal kereskedtek. Elképesztő megszenteltségtelenítése ez a világ bűneiért hozott helyettesítő halálának, mindannak, amit ez jelent!

Határozott fellépése nagyon is illik a héber próféták hagyományaihoz. Erre utal mindegyik evangéliumi beszámolóban Jézus, mint ahogyan az evangélista is, amikor Ézsaiást, Jeremiást vagy a Zsoltárokat idézve magyarázza a történetet. Az emberek prófétának tekintették Jézust (lásd Mt 21:11), és odamentek hozzá a kereskedők és a pénzváltók kiűzése után, amikor gyógyított a templom udvarán. Meggyógyultak az érintésétől és reményébredt a szívükben, miközben hallgatták a tanítását.

A vallási vezetők szintén prófétát láttak Jézusban – úgy tekintettek rá, mint aki veszélyezteti a hatalmukat és társadalmi rendjük stabilitását. Ezért kimentek, hogy a meggyilkolását tervezzék, amint az elődek is szövetkeztek a próféták ellen a korábbi századokban (lásd Lk 19:47-48).

Mit tehetünk egyénileg azért, nehogy a gyülekezetünknek is arra legyen szüksége, mint Krisztus napjaiban a templomnak? Hogyan kerülhetjük el ezeket a lelki veszélyeket? Mi minden jelenthet ilyen veszélyt?

KRISZTUS KERESZTJE

Vigasztaló a tudat, hogy Isten látja és hallja a szegények, elnyomottak kiáltását. Az viszont egészen elképesztő, hogy Jézusban Isten a világ legembertelenebb, legkegyetlenebb és legigazságtalanabb bánásmódját tapasztalta és viselte el. Egész életében, szolgálatával együttérzést és jóságot gyakorolt, mégis gyűlöletből, irigységből gyilkolták meg, igazságtalanul.

Attól kezdve, hogy gyötrődve imádkozott a Gecsemáné-kertben, majd elfogták, „kihallgatták”, megkínózták, kigúnyolták, keresztre feszítették, egészen a haláláig szenvedte a fájdalom, kegyetlenség, gonoszság fárasztó megpróbáltatásait, amelyekkel az elnyomó hatalom sújtotta, és mindezt még csak súlyosabbá tette ártatlansága, tisztasága és jósága. „...megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2:7-8, RÚF). A megváltás történetén át nézve látjuk meg igazán Jézus értünk hozott áldozatának csodálatos voltát, de nem szabad elfelejtenünk a brutalitását sem a kiállt szenvedésének, sem a vele szemben elkövetett igazságtalanságnak!

Mit fejez ki Ézs 53:3-6 szakasza arról, ami Jézussal történt, aki ártatlanul szenvedett a vétkesekért? A próféta szavai hogyan segítenek megérteni, hogy mit vállalt Jézus értünk?

Jézus személyében Isten tudja, hogy milyen érzés gonoszság és igazságtalanság áldozatává válni. Felhőborító, ha kivégeznek egy ártatlan embert, Isten meggyilkolása azonban még inkább az. Isten annyira azonosult velünk megtört, bűnbe süllyedt állapotunkban, hogy nem vonhatjuk kétségbe együttérzését, könyörületét és hűségét. „Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenkiben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt” (Zsid 4:15). Mennyire bemutatja ez Istenünk jellemét! Fel sem tudjuk fogni Isten jóságát, amire a keresztrátumot!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, „A szolgálat napjai” c. fejezet, 19-30. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A templom ismételt megtisztítása” c. fejezet, 495-505. o.; „Pilátus palotájának udvarán” c. fejezet, 628-648. o.

„Isten az Ige által kétségtelenné teszi, hogy törvényének áthágóira büntetés vár. Akik azzal áltatják magukat, hogy Isten irgalmasabb annál, mintsem végrehajtsa azt a büntetést, amit az igazság megkíván, azok nézzenek fel a Golgotára! Isten büntelen Fiának halála tanúsítja, hogy »a bűn zsoldja halál«; hogy Isten törvényének megsértőjét jogos büntetés sújtja. A büntelen Krisztus bűnné lett az emberért. Viselte a törvényszegés szégyenét; szenvedett, mert Atyja elfordította arcát tőle, míg nem a Fiú szíve meghasadt és ki-lehelte lelkét. A menny az ember üdvösségéért hozta ezt az áldozatot. Más mód nem volt a bűn büntetésének feloldására. Aki nem fogadja el az ilyen áron nyújtott engesztelést, annak saját magának kell viselnie törvényszegésének terhét és büntetését” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 463-464. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

Krisztus soha nem hirdetett politikai reformot „országá” elhozatala érdekében. A történelem tele van szomorú esetekkel, amikor emberek erőszakhoz és kegyetlenséghez folyamodva arra hivatkoztak, hogy az elnyomottakat és a gyengéket segítik. Ilyenkor általában az történt, hogy az egyik elnyomó osztályt felváltotta a másik. A keresztények együttműködhetnek, sőt, együtt is kell működniük a fennálló hatalommal a lesújtott emberek helyzetének javítása érdekében. Viszont miért kell mindig tartózkodni attól, hogy céljaik elérése érdekében belefolyjanak a politikába?

ÖSSZEFOGLALÁS: Az evangéliumok az ószövetségi próféták szavaira utalva beszélnek Jézus szolgálatáról és magyarázzák azt. Jó hír a szegényeknek, szabadulás az elnyomottaknak, gyógyulás a megtörtéknek – ezekkel a jellemzőkkel hirdették a Messiást, Jézus pedig éppen ezt mutatta be egész szolgálatával. Halálával elszenvedte a legnagyobb igazságtalanságot, és végül győzött a bűnös és embertelen faj felett. Értünk vállalt, igazságtalan halálának köszönhetően bocsánatot nyerhetünk bűneinkre és miénk lehet az örök élet ígérete.

KIS SZABÓ JUDIT:

KRISZTUSI

Adni, amikor nem kaptál
kérni, amikor nem osztnak
kapni, amikor elfogyott
köszönni, amikor adhatsz
birtokolni, amikor semmid sincs
felállni, amikor elbotlasz
térdelni, amikor felemelnek
cselekedni, amikor nem lehet
tenni, amikor akadályoznak
szárnyalni, amikor erőd fogy
menni, amikor nincsen út
jutni, amikor lehetetlen
várni, amikor ott vagy
szólni, amikor nem szabad
hinni, amikor nem látod
bízni, amikor nincs esély
ölelni, amikor bántanak
áldani, amikor átkoznak
hálásnak lenni, amikor elveszik
szabadnak lenni, amikor kötöznek
szeretni, amikor gyűlölnek.